אירועים באגרות הראי"ה

הצהרת בלפור

י"ז בחשוון תרע"ח (2 בנובמבר 1917)

4 אגרות

רקע, האגרות המרכזיות, ונוסח האגרות המלא

igrot.shlomo-aviner.net

רקע

הצהרת בלפור היא החלטת ממשלת בריטניה מ-31 באוקטובר 1917, שנוסחה במסמך שחתם עליו שר החוץ הבריטי, הלורד ארתור ג'יימס בלפור, ב-2 בנובמבר 1917 (י"ז בחשוון תרע"ח). עיקרה: בריטניה תתמוך בהקמת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. ההצהרה מוענה ללורד ליונל וולטר רוטשילד, שהתבקש להעבירה להסתדרות הציונית, והיא ניתנה בעקבות הצעה של ד"ר חיים ויצמן וההנהגה הציונית בבריטניה.

ההצהרה הייתה מצומצמת מן ההצעה של ויצמן, ובכל זאת היא נחשבת להישג המדיני המשמעותי הראשון של התנועה הציונית: מעצמה עולמית הסכימה לפרוש את חסותה על התנועה ולסייע לה.

הרב קוק ישב אז בלונדון. הוא נאבק ביהודים אנגלים שהתנגדו לתנועה הציונית וניסו להשפיע על הממשלה הבריטית שלא תיתן את ההצהרה, ושישה ימים אחרי שניתנה כתב ללורד רוטשילד מכתב ברכה עליה.

האגרות המרכזיות

כרך ג', אגרת תתנא: הלורד ליונל וולטר רוטשילד

"מרוב רגשי שמחתי על הסכמתה העדינה של ממשלת בריטניה, ירום הודה, על הגשמת תקותנו הלאומית, להשיב לנו את ארץ אבותינו"

כרך ד', אגרת תתקפ: ועד הסתדרות 'המזרחי' (מכתב גלוי)

"יסודה של הדקלרציה של הממשלה הבריטית. שנטעה לנו נצר רך לצמיחת גאולה"

כרך ד', אגרת אלב: המלך ג'ורג', לונדון

"על התגשמות הכרזת הו"מ לכונן לישראל בית לאומי על הארץ אשר נתן ה' לאבותינו"

כרך ד', אגרת אעב: אל כל בית ישראל ובייחוד לאיכרים ולכורמים

"באותו הפרק של מתן הדקלרציה על ידי הממשלה הבריטית"

הרב שלמה אבינר

כשהאנגלים הכריזו על הצהרת בלפור שיקימו לנו בית לאומי בארץ ישראל, ביקשו מהרב קוק שיבוא להודות להם, על כך השיב הרב: אין על מה להודות, זו הארץ שלנו, הם נתנו לנו מה שכבר שייך לנו! אך אני מוכן לברך אותם על כך שהם עוזרים לנו לקבל חזרה את מה ששייך לנו. לאחר מכן הבריטים שינו את גישתם ועשו לנו צרות רבות עד כדי כך שלאחר ה"שבת השחורה" אמר הרב צבי יהודה "גמרנו עם הבריטים! נגמרה להם כל הברכה, זה יהיה הסוף שלהם" וכך היה. עם זאת למרות כל הצרות שהבריטים עשו לנו הקמנו מדינה, והבריטים שהיו אימפריה אדירה התרסקו ואיבדו הכל. זהו כלל

ידוע, כל מי שעושה צרות לעמ"י משלם ביוקר. כל מי שעשה לנו צרות נעלם: מצרים - הלכו! בבל - הלכו! פרס - הלכו! (מקור: החלטת האו"ם על 'מדינה פלשתינית' (אבינרפדיה))

הקב"ה סידר את הכל באופן מופלא להקים את המדינה. למשל, לגבי הצהרת בלפור. באנגליה היו יהודים בפרלמנט, שהתנגדו להצהרת בלפור, בטענה שהם יהודים אנגליים ולא צריך מדינה. ובנס באותו זמן מרן הרב קוק היה באנגליה מכיון שאז הייתה אמורה להתקיים הכנסיה הגדולה של אגודת ישראל בפרנקפורט-דמיין, ולאחר שבפרלמנט של אנגליה, אחד דיבר נגד הצהרת בלפור, אמר לו אחד מהלורדים שם: הרב קוק אומר שהיהודים צריכים מדינה, והוא יודע יותר טוב. מרן הרב היה האדם הנכון במקום הנכון. (מקור: הרצל: שליח אלוקי (אבינרפדיה))

לפי הרב אבינר, אמר הרב קוק אחרי הצהרת בלפור שאינו בא להודות לבריטניה, שהרי לא נתנה לנו דבר שלה - הארץ היא שלנו - אלא לברך אותה, משום שמי שמסייע לעם ישראל זוכה לברכה. הרצי"ה מסביר שהעמים העוזרים לישראל אינם עושים לנו טובה, אלא זוכים להידבק בנצחיותה של כנסת ישראל. (מקור: מתוך ספרי הרב)

נוסח האגרות המרכזיות – עם ביאור

4 האגרות המרכזיות, כל אחת עם התמצית שלה. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות: בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתנא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג מרחשוון תרע"ח - לונדון **נמען:** הלורד ליונל וולטר רוטשילד

ברכה על 'הצהרת בלפור', שרוטשילד היה 'הציר המבשר' שלה: 'הסכמתה העדינה של ממשלת בריטניה... להשיב לנו את ארץ אבותינו'. הרב קוק מאחל שיראה את מלוא התגשמותה. לבריטניה נפל הגורל 'להיות הראשונה בעבודת הקודש' של בניין העם בארצו.

עיקרי הדברים

- ברכה על הצהרת בלפור.
- זכות בריטניה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] כ"ג מרחשון תרע"ח[2].

ברכה מציון ומקודש להאדון המרומם לארד ראטשילד [הלורד וולטר רוטשילד, שאליו הופנתה הצהרת בלפור] נ"י[3], שלו'[4] רב אדוני הנעלה, מרוב רגשי שמחתי על הסכמתה העדינה של ממשלת בריטניה, ירום הודה, על הגשמת תקותנו הלאומית, להשיב לנו את ארץ אבותינו אשר זכית אתה אדון יקר להיות הציר המבשר את הבשורה הטובה הזאת, אשר קבלת מאת הדרת המיניסתר הפנימי מר באלפאר. [הצהרת בלפור, ב']

[בנובמבר 1917 (ט"ז בחשון תרע"ח), נשלחה כמכתב משר החוץ הבריטי ארתור ג'יימס בלפור ללורד רוטשילד]

הנני לברך את כבודו מעומק לבבי בברכה נאמנה, שתחזקנה ידיו בעבודת הקודש של בנין עמנו על ארץ חמדתנו. והזכות הגדול הזה של בשורת ראשית הצעד של צמיחת קרן ישועת ישראל, יעמד לו לראות בקרוב את משאת נפשנו בהתמלאותה בכל כבודה והדרה, כי יושע יהודה וישראל ישכן לבטח על ארצו, ושבט אשור שבט מלכותנו [על פי תהלים מה, ז: "שבט מישר שבט מלכותך"] יהיה מעוז ומחסה לשלו'[5] עולמים לכל העמים, כדבר ד' הנאמן ביד נביאיו הקדושים, ולתפארת נצח לדורות עולם, לממלכת בריטניה, הגדולה והנאורה, אשר משמים נפל עליה הגורל, להיות הראשונה בעבודת הקודש הזאת של בנין גוי קדוש על אדמת הקודש.

ברגשי כבוד מאד כבירים, ובצפיית ישועה קרובה לגוי קו-קו ומבוסה, אשר בזאו נהרים ארצו. [ישעיהו יח, ב]

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
3. נ"י - נרו יאיר
4. שלו' - שלום
5. לשלו' - לשלום

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת תתקפ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"א תשרי תר"פ - ירושלים **נמען:** ועד הסתדרות 'המזרחי' (מכתב גלוי)

על בחירת נשים לאספת הנבחרים: השאלה מתחלקת לשלוש. בדין - התורה כולה מטילה את עבודת הציבור על הגברים ('האיש דרכו לכבוש', יבמות סה ב), ונמנעת מתערובת המינים בקיבוצים. בטובת הכלל - הצהרת בלפור מבוססת על הכבוד שאומות העולם רוחשות לקשר המקודש של ישראל לארצו דרך התנ"ך; שונאים טוענים שישראל הצעיר נטש את הספר, ויש להבליט את 'הטוהר התנ"כי' ולא לחקות חידוש אירופי. באידיאל - בעתיד, כשיטהר העולם, יימצאו דרכים להשפעת האשה, אבל התרבות של זמננו 'רקובה מבפנים', וצעד פזיז יעכב את האידיאל.

עיקרי הדברים

- בחירת נשים - שלושה סעיפים.
- הדין.
- טובת הכלל והצהרת בלפור.
- האידיאל העתידי.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. עה"ק[2] ירושלם ה..ו י"א קשרי תר"פ[3] מכתב גלוי! לכבוד ועד הסתדרות "המזרחי". נתכבדתי בשאלתכם להות את דעתי ע"ד[4] שאלת בחירת הנשים באספת נבחרי יהודי ארץ-ישראל, [בתר"פ התעוררה מחלוקת חריפה ביישוב אם לתת לנשים זכות לבחור ולהיבחר לאספת הנבחרים, הגוף הנבחר של יהודי ארץ ישראל] העומדת כעת על הפרק, ועם כל מה שאני איני כדאי ששלחתם לי, הנני מוצא לצורך השעה לבאר את דעתי בזה, בקיצור היותר אפשרי. הנני חושב שהשאלה מתחלקת לשלשה סעיפים:

א) בדבר הדין, אם הדבר מותר או אסור.

ב) בדבר טובת הכלל, אם תצמח טובה לישראל מן החיוב או מן השלילה.

ג) בדבר האידיאל, אם הכרתנו המוסרית היא שוללת את הענין או מחיבתו. מוכרחים אנו לבאר את יחסנו לאלה שלשת הערכים, כי חפץ אני שהדברים יקיפו בשימת-לבם את כל שדרותינו. בין שלומי אמוני ישראל שהכרעת ההלכה היא העיקרית אצלם, ובין אלה שטובת האומה היא אצלם המכרעת, ובין אותם שעיקר מבטם הוא האידיאל המוסרי כשהוא לעצמו. והנה בדבר הדין אין לי מה להוסיף על דברי הרבנים שקדמוני. בתורה בנביאים ובכתובים, בהלכה ובאגדה, הננו שומעים קול אחד, שחובת עבודת הצבור הקבועה מוטלת היא על הגברים, ש"האיש דרכו לכבש ואין האשה דרכה לכבש" [יבמות סה] (ושתפקידים של משרה, של משפט ושל עדות. אינם שייכים לה, וכל כבודה היא פנימה, ["כל כבודה בת מלך פנימה" (תהלים מה, יד)] וההשתדלות למנוע את תערובות המינים בקבוצים, היא כחוט חורז [כחוט המשחיל חרוזים, כלומר: עובר לאורך כל] במהלך התורה בכללה, וממילא ודאי שנגד הדין היא כל התחדשות של הנהגה צבורית המביאה בהכרח לידי התערבות של המינים בהמון, בקבוצה ובמסבה אחת, במהלך החיים

התדיריים של הכלל. נשאר לנו לדון בדבר מצד טובת הכלל, ועל זה אני חושב שחובה לנו להודיע לכל אחינו מכל החוגים השונים, שכולם ודאי טובת עמנו והרחבת זכיותינו בארץ-ישראל הם דורשים, שידעו כי יסודה של הדקלרציה של הממשלה הבריטית. [הצהרת בלפור]

שנטעה לנו נצר רך לצמיחת גאולה, הוא טבוע בעיקרו על המבט, שטובי אוה"ע[5] בכלל וטובי העם הבריטי ביחוד; - מביטים על קשורנו לארץ-ישראל בצדק כעל דבר מקודש בקדושת-שמים, שהם מושפעים בזה מתוך האספקלריה של קדש של התנ"ך[6] המקודש לחלק היותר גדול של עמי התרבות שבזמננו, ורוח התנ"ך משוער הוא גם עכשיו אצל החלק היותר מכריע שבעולם, שהוא הולך על צד הצניעות בכלל, והיראה מכל השחתה העלולה לבוא לעולם מצד חולשת האדם ביחסו לנטיה המינית, ורגש הכבוד המיוחד אל האשה הוא בו, מבוסס ומרוכז בחיי הבית ושפור החיים הפנימיים וכל עבודות האדם העדינות המסתעפות מהם. שונאי-ישראל, בין מבית ובין מבחוץ, משתמשים עכשיו הרבה בעלילה. שישראל הצעיר אבד את קשורו אל הספר הקדוש, ועל כן לא לו הזכות על הארץ התנכי"ת[7], ואנחנו הננו חיבים לעמוד על המשמר להראות לכל באי עולם, שנשמת ישראל חיה היא בעצם צביונה והארץ התנכי"ת מגיעה היא לעם התנכ"י, בכל נשמתו חי הוא ברוח של ארץ הקדש והספר הקדוש הזה. וכן הוא האמת שבפנימיות רוחם בנינו "למודי ה' הם" [על פי ישעיהו נד, יג] והאידיאל של חייהם הוא כלו קדש ותנכ"י. יבמות ס"ה ב'. על-כן חובתנו הקדושה היא, כי בראשית הצעד לאיזה צביון מדיני חברתי שלנו יהיה ניכר כראוי חותם חתום והטוהר התנכ"י הממוזג בחיינו מדורות עולם, וזה יובלט דוקא במה שנמנע מהחדוש האירופי הזר לרוח התנ"ך והמסרת הלאמית הנובעת ממנו.

שהוא הסתבכותה של האשה בבחירות ובחיים הציבוריים ההומים ורועשים בהמון. וכדאי הדבר להבליט, שאנו צועדים את צעדי גאולתנו, לא על מנת להיות דוקא תלמידים של התרבות האירופית, שלפחות במה שנוגע למוסר ולטהרת המדות פשטה את הרגל, [פשטה רגל, כלומר: התמוטטה] על דעת כל המבקרים העמוקים שאינם מתפחדים ממראה וגובה קומתה אלא על מנת להשמיע עוד לעולם כולו את אמרתנו הרעננה הקדושה והבחירה. כפי מה שהיא תשאב ממקורנו פנימה. וראוי לנו ללכת על כל פנים, בפינה קוממיות בשעה הגדולה הזאת של הצורך להבלטת צביוננו הלאמי בחיינו החברותיים על אדמתנו ובטוחים נוכל להיות שזה העו לנו כבוד בעולם הרבה יותר ממה שעלול לתן לנו כל חקוי חיצוני הבא על פי רוב מתוך חולשה פנימית.

אמנם על דבר האידיאל בודאי טבוע הוא עמוק בנשמתו האידיאל של הנקיון מכל חטא, וכשיצא האידיאל הזה מן הכח אל הפועל, אז יטהר העולם וימצאו אז דרכים ישרים ובטוחים לפעולתה והשפעתה הטהורה, העדינה והקדושה. של האשה, האם בישראל, בחיים בכלל ובפרט, בשלמות ההשפעה וההתאמה אל ערכה הפנימי המיוחד. במלוי החזון. כל אשת חיל עטרת בעלה. אבל חזון עתיד זה איננו מושקף עדין כלל בחיי התרבות הזמניים שהם רקובים מבפנים, אף על פי שהם מגוהצים מבחוץ, וכל צעד של פזיזות שאנחנו עושים במהלך החיים הכלליים שלנו מבלי להתחשב עם השקפתנו על ערך האשה בחיים בהוה ובעתיד המוטבעת עמוק בדורנו איננו כי אם מעכב את המהלך האידיאלי הזה, ורק שיבת ישראל אל ארצו, אל מכונו וממלכתו, אל רוח-קדשו נבואתו ומקדשו, עתידה היא

להביא לעולם את אותה הנהרה העליונה, שכל הנשמות האצילות של האנושיות כולה, עורגות אליה. וזה, בא יבא דוקא על-ידי שמירת צביוננו האמתי ככל חוקת התורה משפטיה שהיא מדריכה אותנו בדרכי חיים של רוממות קרן, של חפש עליון ושל גאולה. זאת היא הכרתי הפנימית.

שאני מוסרה לכם, אחי האהובים, בתם לבבי, בצפית ישועה קרובה ובברכת ה' מציון וירושלים, ברגשי כבוד

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תר"פ - השנה תר"פ (1919/1920)
4. ע"ד - על דבר
5. אוה"ע - אומות העולם
6. התנ"ך - התורה נביאים וכתובים
7. התנכי"ת - התנ"כית

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אלב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: (תר"פ) **נמען:** המלך ג'ורג', לונדון

תודה בשם ישראל על התגשמות ההכרזה על בית לאומי לישראל בארץ, ותפילה לשלום המלך והממלכה.

עיקרי הדברים

- תודה על הבית הלאומי.
- תפילה לשלום המלך.

נוסח האגרת עם ביאור

להו"מ[1] המלך ג'ורג', [להוד מלכותו המלך ג'ורג' החמישי, מלך בריטניה] ללונדון. אני מתכבד להביע להו"מ את רגשי תודתי העמוקה בשם ישראל, עם הקודש היושב באה"ק[2], על התגשמות הכרזת הו"מ[3] לכונן לישראל בית לאומי [אישור המנדט הבריטי על ארץ ישראל בוועידת סן רמו (אייר תר"פ), שכלל את הצהרת בלפור] על הארץ אשר נתן ה' לאבותינו. אנחנו מתפללים בציון עה"ק[4] מבורכת אלהים, לשלום הממלכה ולשלום מלכינו הו"מ וכל ביתו. אלהים השוכן בציון, יאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, ותחי נפשו הכבודה לראות בשלום הנצחי לבני האדם, מציון יצא צדק לכל הארץ [על פי ישעיהו ב, ג] ומעשה מלכנו ישיב את עם ה' למנוחתו, כדברי ה' אשר דבר ביד נביאי האמת והצדק, עבדו הנכנע. עבדו הנכנע והסר אל משמעתו הרב הראשי קוק

---

1. להו"מ - להוד מלכותו
2. באה"ק - בארץ הקודש
3. הו"מ - הוד מלכותו
4. עה"ק - עיר הקודש

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אעב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט מרחשון תרפ"א **נמען:** אל כל בית ישראל ובייחוד לאיכרים ולכורמים

'דגל ירושלים' הורם בשעת הצהרת בלפור: יש כוח כביר בתחייה החילונית של 'ציון', שמטרתה המדינה, אבל בלי אור הקודש לא תגיע לתעודתה, ומגמת הקודש אינה רק המדינה אלא 'כסא ה' אשר בירושלים'. עכשיו העולים הצעירים, שאין להם כלום מלבד אהבת הארץ וכוח שריריהם, צריכים עבודה: 'וחי אחיך עמך'. האיכרים חייבים לקבלם כפועלים קבועים, 'בלא אמתלאות'. עם העין הטובה לשכנינו הערבים, 'שלא להתעלם מבשרנו', בפרט מפליטי חרב.

עיקרי הדברים

- ציון וירושלים.
- קליטת העולים.
- עבודה עברית במושבות.
- עין טובה לערבים ואחריות לאחים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] י"ט חשון תרפ"א[2].

אחינו היקרים, כל בית ישראל הגוי כלו. דגל ירושלים הורם [תנועת "דגל ירושלים", שהרב קוק ייסד בלונדון בתרע"ח] באותה שעה, אשר המטרה המדינית של ציון הגיעה כמעט להמדרגה החשובה שהיא עומדת בה עכשו. באותו הפרק של מתן הדקלרציה [הצהרת בלפור] על ידי הממשלה הבריטית, ראינו אז עין בעין שהתכונה החלונית של בנין האמה ותחיתה בארצה כובשת לה את דרכה בחיים, התעמולה רבה וגדולה, והאידיאלים החלונים מקסימים, וטבעו של עולם צריך להם, וכל לב רגש מוכרח הוא להודות שכח כביר ורב טוב צפון בהתחיה החלונית שלנו הדוגלת בשם "ציון" שמטרתה הוא: המדינה היהודית בארץ האבות. אבל מעבר מזה, נוכחנו לראות שכמה שיצליח החול במצעדיו איננו כלל עלול לבוא לתעודתו, אם לא יופיע אור הקדש בתכונה רוממה ויאיר את כל מחשביו. ואור הקדש הוא בא מתוך הכרת הקדש שלנו, מתוך התביעה האלהית הפנימית אשר בנשמת ישראל, מתוך אור ישראל וקדושו שהוא אור העולם ומלואו. והמגמה האחרונה של הקדש, אינה רק המדינה!, כ"א[3] כסא ה' אשר בירושלים, "כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו" [ירמיהו יז, יב] ובעת אשר על נהרות בבל ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון [תהלים קלז, א] כאשר לבנו נשבר.

ועתה השעה באה, ואנו, כלומר, יושבי הארץ מלפנים, הננו קרואים למעשה. לעזרת אחים שהיא עזרתנו, עזרת הגוי כלו בסוס חסננו כבודנו בארץ ובעולם. והנה המהגרים הללו, [החלוצים של העלייה השלישית, שהגיעו אז לארץ] רובם צעירים אשר אין להם כל, כי אם נפשם הנלהבה באהבת ארץ אבות וכח שריריהם המוצקים, הנכונים לעבודה. ועתה כמה חובה כפולה ומכופלת היא על ישובנו כלו, וביחוד עליכם אחינו האכרים והכורמים אשר על אדמת הקדש, אשר התאזרחתם בארץ ונוטעתם עליה. עכשיו

הגיע הזמן להחלץ חושים [להזדרז] כלנו, בעד העבודה העברית, עתה בא התור של "וחי אחיך עמך", [ויקרא כה, לו] ביחש לנתינת עבודה בכל מקצעות המשק שלנו בישובנו כולו בכל מלא רחבו והקיפו. אורות קס'. קולי אליכם, אחים חביבים אכרינו וכורמינו! ממעמקי לבבי אקרא אליכם: התרוממו בנפש נדיבה ברוח מתנה, לקראת אחינו אלה. לעומת אורחינו החביבים, כחות החיים הרבים, שבהם אוצר חיים גנוז לבנין עמנו וארצנו לקוממיותנו העתידה בארץ אבות, עת לעשות הוא לנו [על פי תהלים קיט, קכו] השעה הגדולה הזאת. נקדם נא באהבה את אחינו החלוצים, קחו נא אחים, את אחינו הבאים מחדש, את הצעירים וגם את הבאים בימים העומדים הכן לעבודה, לפועלים קבועים במושבות. העבודה הישראלית, מכרחת היא להיות עכשיו עולה כפורחת בארצנו הקדושה.

כל מניעה שבעולם אסור לה, להיות חוצצת בינינו ובין חובת הקודש הזאת. עלינו לזכור מה היא חובתנו הכוללת לעמנו ולארצנו בעת חיה. [בעת הזאת (על פי בראשית יח, י)] עלינו לזכור כמה אוצרות סגולה ישנם בין צעירי אחינו הללו, שיהיו לברכה ולתהלה בארץ. עלינו לחזק ולאמץ את כחם ואת רוחם של המהגרים הללו, בכל קרוב ובכל אמוץ. וההתקרבות היותר גדולה, והיותר כשרה, ויותר מועלת ומביאה למטרה הרצויה היא רק זאת: נתינת עבודה בעין-יפה, בלא אמתלאות בלא השתמטות. שאלת היום היא לנו עכשיו, שאלת העבודה העברית ועם כל העין הטובה שאנו נוהגים בה ביחש לבני גזענו ושכנינו יושבי הארץ הערבים, עלינו לזכור שלא להתעלם מבשרנו, במדה כפולה, של חובת אחים, ושל חובת בנין העם על אדמתנו, של חובת אהבת גרים, פליטי-חרב, הבאים אל חק אמם לציון, להסתר מחמת פראים, וקנאת אויבים, אכזרים כחיתו טרף. שאו ידיכם קדש, אחים יקרים, אכרינו וכורמינו. אשר על אדמת קדשנו. החיו את נפשות מהגרינו היקרים, הבאים להאחז בארץ חמדה. הרימו נס של עבודת-אחים, עבודת ישראל, על אדמת ישראל. וצור ישראל, ירים מהרה נס לגוים, ונדחי ישראל יכנס מארבע כנפות הארץ. [ישעיהו יא, יב] וירום קרן לעמו על אדמת קדשו וחבל נחלתו לעולמים.

כנפשכם היקרה, ונפש אחיכם, ועבדכם הנאמן

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרפ"א - השנה תרפ"א (1920/1921)
3. כ"א - כי אם